

[Finansministeren]

taler, og som ikke har noget med investeringsredegørelsen at gøre. Dem skal jeg derfor heller ikke beskæftige mig med ved denne lejlighed.

Men derudover rejste hr. Maisted tvivl om, hvorvidt der nu var sat tilstrækkelig plads af til de private investeringer, et tema, som andre ordførere også har beskæftiget sig med i debatten. Det er meget klart beskrevet i investeringsredegørelsen, at det, man gør som udgangspunkt for beregningen af den samfundsøkonomiske ramme, er, at man tager højvækstalternativet og siger, at dette højvækstalternativ skal bruges til en samtidig løsning af både beskæftigelses- og betalingsbalanceproblemet. Det kræver, at man sætter meget betydelige ressourcer af til de private investeringer, og sådanne forudsætninger om meget betydelige ressourcer til de private investeringer ligger da også til grund for den samfundsøkonomiske ramme, som investeringsredegørelsen opererer med.

Derfor er det ganske forkert, når hr. Maisted videre i sit indlæg siger – det tror jeg også godt hr. Maisted ved, men jeg bliver nødt til at sige det for en ordens skyld – at der finder en nedgang sted i erhvervsinvesteringerne, at det hele forudsætter en nedgang i det private forbrug, og at der forudsættes en nedgang i lønningerne. Ingen af delene er rigtigt.

I øvrigt er det første gang, jeg har hørt fremskridtspartiet sige, at en lønnedgang betyder øget arbejdsløshed. Jeg nævner det for en ordens skyld. Jeg tvivler på, at hr. Maisted helt mente det, for lidt senere – nøjagtigt 4 minutter efter – gik hr. Maisted selv ind for en lønedsættelse. Når jeg tænker på, hvor vred hr. Maisted bliver, hver gang jeg siger, at fremskridtspartiets politik fører til en forøgelse af arbejdsløsheden med 130.000, så må det vist have været en fortalelse. Jeg bliver nødt til at sige til hr. Maisted, at det afsnit af hans tale hang så dårligt sammen, at det faktisk unddrager sig en begavet kommentar.

Ellers må man sige, at fremskridtspartiet kun er i stand til at betragte de offentlige investeringer som noget, der øger erhvervenes omkostninger, som noget, der skader erhvervene, alt sammen ud fra slagordet om, at al offentlig virksomhed er skadelig. Det er både en primitiv og en forkert opfattelse. Der er ingen tvivl om, at meget væsentlige offentlige investeringer direkte fremmer pro-

duktionsudviklingen, direkte fremmer produktivtetsudviklingen i erhvervslivet, og at langt de fleste offentlige investeringer gør det indirekte.

Også hr. Ellemann-Jensen beskæftigede sig med den samfundsøkonomiske ramme og mente som allerede nævnt, at den var for høj. Hr. Ellemann-Jensen fik i den forbindelse sagt, at betalingsbalanceforbedringen i 1979 er ved at smuldre bort, det var han sikker på at tallene for betalingsbalanceudviklingen ville vise. Det er jeg ganske uenig med hr. Ellemann-Jensen i, og det er jeg ikke bare på baggrund af handelstallene for april, som jo ligger på stort set det samme niveau som i februar, hvilket kunne tyde på, at martstallene var en undtagelse, hvad vi også håbede på var tilfældet. Der er efter min bedømmelse ikke på nuværende tidspunkt noget som helst holdpunkt for at antage andet, end at vi får en væsentlig forbedring af betalingsbalancen i 1978 sammenlignet med 1977.

Derudover mener jeg, at hr. Ellemann-Jensen gjorde sig skyldig i den misforståelse, at den finanspolitiske stramning, som planredegørelsen arbejder med, har som sin forudsætning og næsten som sin eneste forudsætning – sådan måtte man nærmest forstå det – gennemførelse af den investeringsplan, der er indeholdt i regeringens redegørelse. Det er jo ikke rigtigt. Den funktion, som den finanspolitiske stramning har i den pågældende redegørelse, er at pege på, at forudsætningen for, at man kan få en økonomisk udvikling, som betyder en vis forbedring af betalingsbalancen, og samtidig gennemføre de offentlige investeringer, er, at det private forbrug holdes på en vis stigning, at det offentlige forbrug og de offentlige investeringer holdes på bestemte stigningsprocenter. Det vil sige, at den finanspolitiske stramning, som der opereres med, er en, der har relation til alle efterspørgselskomponenterne og ikke, som hr. Ellemann-Jensen antog, specielt til investeringsplanen.

Om lønforudsætningerne, som hr. Ellemann-Jensen også gjorde nogle bemærkninger om, skal jeg sige, at det forekommer mig, at hr. Ellemann-Jensen overdriver det spørgsmål. Skulle de blive noget anderledes inden for tænkelige udsving, så er det ikke noget, der på nogen facon vil kuldkaste den økonomiske ramme. Som hr. Ellemann-Jensen ved, har der fundet en ikke uvæsent-